

57 זה כל הפסולים האלו חלו על העובר בהיותו במעי אמו או בשעת
58 לידתו, וכשנולד חלה עליו קדושת האם. מעתה אם שחטם בחוץ אין
59 למעטם מהפסוק ואל פתח אהל מועד לא הביאו, שהרי היו ראויים
60 להקרבה ביחד עם אדם קודם שנולדו, ולכן צריך היה התנא למעטם
61 מהפסוק להקריב קרבן לה, שכיון שאינם ראויים עתה להקרבה אין
62 לחייב על שחיטתם בחוץ.
63 ומוסיפה הגמרא: וקָסַפְרָה התנא שולְדֵי קְדוּשִׁים בְּהוֹיֵתָן – בלידתם הָן
64 נעשים קְדוּשִׁים, שאם נאמר שהולדות נעשו קדושים בעודם במעי
65 אדם, שוב לא יוכל לחול עליהם איסור אתנן ומחיר לפי שאין אדם
66 אוסר דבר שאינו שלו.
67 שנינו במשנה: שחט בחוץ בַּעֲלֵי מוּמִין עוֹבְרִים וְכוּ, תורים שלא
68 הגיע זמנם וכו' וְאוֹתוֹ וְאֵת בְּנֵו וְכוּ, פטור, כיון שהם אינם ראויים
69 כעת להקרבה, אבל יהיו ראויים לאחר זמן, אלא שלדעת רבי שמעון
70 עובר השוחטם על לא תעשה, ולדעת חכמים אינו עובר. הגמרא דנה
71 מדוע הוצרך התנא לשלש דוגמאות אלו. מבארת הגמרא: וְצָרִיכֵי
72 דְּאֵי תֵּנֵא – אם התנא היה שונה דין זה רק בַּעֲלֵי מוּמִין עוֹבְרִים,
73 הייתי טועה לומר שחכמים סוברים שגם לאו אין, מִשּׁוּם דְּמֵאִסִּי –
74 כיון שבעלי מומים מאוסים למזבח, אָכֵל תוֹרִין שלא הגיע זמנם, דְּלֵא
75 מֵאִסִּי, אלא זה דינם שלא להקריבם כשהם קטנים, אֵימָא (לא) –
76 שמא נאמר דְּמוּדוֹ לֵיהּ – שחכמים מודים לו לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, שאם
77 שחטם בחוץ עובר על לא תעשה.
78 וְאֵי תֵּנֵא – ואם התנא היה שונה את הדין בתוֹרִין שלא הגיע זמנם,
79 הייתי טועה לומר שלרבי שמעון יש לאו על שחיטתם בחוץ, מִשּׁוּם
80 דְּלֵא חוּי וְאֵידְחוּ – שמעולם לא היו ראויים ולכן גם לא נחשב שנדרו
81 מהמזבח, אָכֵל בַּעֲלֵי מוּמִין דְּאֵיחֻוּ וְאֵידְחוּ – שהיו ראויים למזבח
82 ונפל בהם מום ונדרו, ושחטם בחוץ בעודם דחויים, אֵימָא (לא) –
83 שמא נאמר דְּמוּדָה לְהוּ – שמודה להם רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבָּנָן שאם
84 שחטם בחוץ אין בהם גם לאו.
85 וְאֵי תֵּנֵא הֵנִי תְּרַבִּי – ואם התנא היה שונה את הדין בשני ענינים
86 אלו, הייתי טועה לומר שִׁשּׁוּם דְּפָסוּלָא דְּגִנְפִיְהוּ – שגם בעלי
87 המום העובר וגם התורים, הפסול להקרבה הוא בגופם שהוא פסול
88 חמור, ולכן סוברים חכמים שאין לאו כששוחטם בחוץ, אָכֵל אוֹתוֹ
89 וְאֵת בְּנֵו – אבל כששוחט בחוץ בהמת קדשים שאמה או בנה נשחטו
90 כבר באותו יום, דְּפָסוּלָא – שהפסול להקרבה אינו בגופה של
91 הבהמה, אלא מַעֲלָמָא קָאֲתֵי לָהּ – אלא בא לה מבחוץ, בגלל
92 שחיטת אמה או בנה, אֵימָא שמא נאמר דְּמוּדוֹ לֵיהּ רַבָּנָן לְרַבִּי
93 שְׁמַעוֹן שיש לאו על שחיטתה בחוץ, צָרִיכָא – על כן הוצרך התנא
94 ללמדנו, שבכל האופנים של מחוסר זמן, לדעת רבי שמעון יש לאו
95 על שחיטה בחוץ ולדעת חכמים אין לאו על כך.
96 שנינו במשנה: שְׁהִיָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר כל שהוא ראוי לבא לאחר
97 זמן הרי זה בלא תעשה ואין בו כרת. מבררת הגמרא: מֵאֵי מַעֲמָא –
98 מה טעמו ומקורו דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן. מבארת הגמרא: אוֹמֵר רַבִּי אֵילָעָא
99 אוֹמֵר רִישׁ לְקִישׁ, דְּאֵמֵר קָרָא – נאמר בפסוק שעוסק בהנהגת
100 הקרבנות לאחר שיכנסו לארץ (דברים יב ח), לֵאמֹר תַּעֲשׂוּן כְּכֹל אֲשֶׁר
101 אֲנַחְנוּ עוֹשִׂים פֶּה תִּזְוִם אִישׁ כָּל הַיֵּשֶׁר בְּעֵינָיו, ודרשו חכמים, אֵמֵר
102 לְהוּ מִשֶּׁה לְיִשְׂרָאֵל, כִּי עֵינֵילִיתוּ – כאשר תכנסו לארץ וקבע המשכן
103 בגלגל, ויהיו הבמות מותרות לכם, יִשְׁרוּת – קרבנות הבאים על פי
104 הישר בעיני כל איש, והיינו נדר ונדבה, אותם תַּקְרִיבוּ בבמה, אולם
105 קרבנות שהם חוֹבֹת, כגון חטאות ואשמות לא תַּקְרִיבוּ אפילו בבמת
106 ציבור. וְהֵא לַגְּלָל לְגַבִּי שִׁילָה מְחוּפָּר וְזָמֵן הוּא – בזמן שהמשכן היה
107 בגלגל, קרבנות החובה נחשבות למחוסרי זמן, שהרי בגלגל אינם
108 ראיות להקרבה, ויהיו ראיות רק כשיגיעו לשילה, וְקָאֵמֵר לְהוּ
109 מִשֶּׁה לֵאמֹר תַּעֲשׂוּן, ולמד מכך רבי שמעון שכל שחיטה של מחוסר
110 זמן, גם כששוחטו בחוץ, הרי הוא בלא תעשה.
111 מקשה הגמרא: אוֹמֵר רַבִּי יְרֵמְיָה לְרַבִּי יוֹרָא, אֵי תְּבִי – אם כך
112 שקרבנות חובה בגלגל נחשבות למחוסרי זמן,

1 מבארת הגמרא: בַּשְּׁלָמָא בְּרֹבְעָ וְנִרְבָּע מוּבֵן מדוע לא מיעטה אותם
2 המשנה מהפסוק ואל פתח אהל מועד לא הביאו, שהרי מִשְׁפַּחַת
3 לֵיהּ – אפשר למצוא אופן שבו הם היו ראויים לאהל מועד, כגון
4 דְּאֵקְרָשִׁינְהוּ מַעֲקָרָא – שתחילה הוקדשו למזבח וְהָדָר – ואחר כך
5 רַבְעֵנוּ או נרבעו, ושחט אותם בחוץ. באופן זה כיון שקודם שרבע או
6 נרבע היה ראוי להקרבה, יתכן שגם עליו אמרה תורה שאם אל פתח
7 אהל מועד לא הביאו קודם שרבע, חייב על שחיטתו בחוץ אף לאחר
8 שרבע ונפסל. לכן הוצרכו לפטורו מלהקריב קרבן לה, שמאחר
9 שעתה אינו ראוי לקרבן, פטור. אֵלָא מוּקָצָה וְנִעְבְּדָה שהוכירה
10 המשנה, הלא על כרחך הוא נעשה מוקצה ונעבד קודם שהוקדש,
11 לפי שלאחר שהוקדש והוא בבעלות ההקדש, אין אפשרות עוד
12 להקצתו לעבודה זרה או לאוסרו על ידי השתחוויה לו, כיון שאֵין
13 אָדָם אוֹפֵר דְּבַר שְׂאִינֵו שְׁלוֹ. ואם אכן הוקדש לאחר שנאסר ושחטו
14 בחוץ יש למעט מהפסוק ואל פתח אהל מועד לא הביאו, שהרי
15 משהקדישו לא היה ראוי למזבח, ומדוע צריכה המשנה למעטו
16 מהפסוק להקריב קרבן לה.
17 מתרצת הגמרא: המשנה מדברת בְּקָדְשִׁים קָלִים – במי שהקדיש את
18 בהמתו לקרבן קדשים קלים, כגון שלמים, וְאֵלֵיכָא דְּרַבִּי יוֹסִי הַגְּלִילִי
19 דְּאֵמֵר קְדוּשִׁים קָלִים מִמוֹן בַּעֲלִים הוּא, ולכן הוא יכול לאוסרו גם
20 לאחר שהקדישו, על ידי הקצאתו לעבודה זרה או על ידי השתחוויה
21 לו.
22 הגמרא מביאה את הברייתא בה מבארת שיטת רבי יוסי הגלילי:
23 דְּתַנֵּין – ששינוי בברייתא העוסקת במי שנתבע לשלם ממון וכפר
24 ונשבע על כפירתו, ואחר כך הודה שנשבע לשקר, עליו להביא קרבן
25 אשם גזילות ולשלם לתובע קרן וחומש. ונאמר בפסוק (ויקרא ה כא)
26 נַפְשׁ בִּי תִחַטָּא וּמַעַלְהָ מַעַל בְּה' וְכַחַשׁ בְּעַמִּיתוֹ, תיבת 'וכחש' ניתן
27 לפרשה גם על ה' וגם על עמיתו, כאילו נכתב 'בה' וכחש' וכיחש
28 בעמיתו, והיינו שהנתבע מכחיש דברים שמייעדים להקרבה לה' וגם
29 שייכים לעמיתו, והכוונה לְרַבּוֹת קְדוּשִׁים קָלִים שֶׁהֵן מִמוֹנֵו, שאם
30 הפקיד בהמת שלמים אצל חבירו וכפר ונשבע והודה שנתבע לשקר,
31 חייב קרן וחומש וקרבן אשם גזילות, דְּבַרִּי רַבִּי יוֹסִי הַגְּלִילִי.
32 הגמרא מסכמת: הַלְקֵף רֹבְעָ שְׁהָ דְּבַר עָרוּהָ ואיסורם חל
33 על המוקדשים, יש לפרש את המשנה שתחילה הקדישם ואחר כך
34 רבעו או נרבעו, והמיעוט מכרת כששחטם בחוץ הוא מהפסוק
35 לְהַקְרִיב קָרְבָן לַה', שכיון שהם פסולים עתה להקרבה אין חייבים
36 כרת על שחיטתם בחוץ. מוּקָצָה וְנִעְבְּדָה שהם עֲבֹדֹת בּוֹכְבִים, צריך
37 לומר שהמשנה מדברת בְּקָדְשִׁים קָלִים, שהקדישם ואחר כך הקצה
38 אותם לעבודה זרה או השתחווה להם, וכשיטת רבי יוסי הגלילי וכפי
39 שהתבאר.
40 נותר עתה לבאר מדוע מיעטה המשנה שחט בחוץ קרבן שהוא
41 אתנן, מחיר כלב, כלאים ויוצא דופן, מהפסוק להקריב קרבן, ולא
42 מהפסוק ואל פתח אהל מועד. מקשה הגמרא: אֲתַנֵּן – בהמה
43 שניתנה כתמורה עבור ביאה אסורה, וּמְחִיר – בהמה שהוחלפה
44 בכלב, שני אלה, ודאי לא נאסרו לאחר שהקדישם ונעשו ממון
45 הקדש, לפי שאין אדם אוסר דבר שאינו שלו, אלא ודאי הקדישם
46 לאחר שנעשו אתנן ומחיר, ונמצא שמעולם לא היו ראויים להקרבה,
47 ויש למעטם מהפסוק ואל פתח אהל מועד לא הביאו, ומדוע מיעטה
48 אותם המשנה מהפסוק להקריב קרבן לה'. וכן יש להקשות בַּבְּלָאִים
49 – בהמה שנולדה מתיש ורחל, ויוצא דוֹפָן – בהמה שלא נולדה
50 בדרך טבעית אלא הוצאה על ידי חיתוך כרס האם, הלא אם
51 הקדישם לאחר שנולדו כבר היו פסולים להקרבה, ומדוע לא
52 נתמעטו מהפסוק ואל פתח אהל מועד.
53 מתרצת הגמרא: על כרחך שהמשנה מדברת בְּוֹלְדוֹת קְדוּשִׁים,
54 כלומר, בהמת קדשים שהתעברה ובעליה נתן את העובר שבמעיה
55 לאתנן או החליפו בכלב, או שהאם התעברה מאינו מינה והעובר
56 כלאים, או שהעובר היה יוצא דופן ולא נולד בלידה רגילה, באופן

מקריב בבמת יחיד קרבנות חובה כגון פסח וכדומה, ואין להקריב כי
 53 אם בבמת ציבור. מקשה הגמרא: **והא** – והרי הברייתא **ב'שעת**
 54 **איפור הקמות' קאמר**, ואין אפשר להעמיד את הברייתא בשעת
 55 היתר הבמות. מתרצת הגמרא: כוונת הברייתא בשעת **איפור פמה**
 56 לו – לקרבנות חובה, אולם היא שעת היתר **פמה להכיריו** – לעולה
 57 ושלמים של נדרים ונדבות הקרבים בבמת יחיד.
 58 שנינו במשנה: איזה קרבן נחשב **למחוסר זמן** כו' בגלל בעליו, קרבנם
 59 של הזב, הזבה והיולדת, קודם שהגיע זמנם להקריב. ואמרה
 60 המשנה, אם הם הקריבו את חטאתם ואת אשמתם בחוץ קודם הזמן,
 61 פטורין מכרת לפי שאין הקרבנות ראיות עתה להקריבה בפנים.
 62 מקשה הגמרא: **והני בני אשמות ניהו** – וכי הזב, הזבה והיולדת,
 63 חייבים בקרבן אשם, ומדוע הזכירה המשנה את 'אשמתם'. מתרצת
 64 הגמרא: **אמר ועירי תני מצורע בהרייהו** – יש לשנות במשנה מלבד
 65 הזב, הזבה והיולדת גם את המצורע, שגם הוא אינו מביא את
 66 קרבנותיו שהם חטאת ואשם ועולה קודם שיספור שבעת ימים, ואם
 67 שחטם בחוץ קודם הזמן פטור מכרת.
 68 עוד שנינו במשנה: הזב, הזבה והיולדת ששחטו **עולותיהן ושלמיהן**
 69 בחוץ קודם הזמן, חייבים כרת. לפי שקרבנות אלו ראויים להקריבה
 70 בפנים בתורת נדבה. מקשה הגמרא: **והני בני שלמים ניהו** – וכי
 71 אלה חייבים בקרבן שלמים, מדוע הזכירה המשנה את 'שלמיהן'.
 72 מתרצת הגמרא: **אמר רב ששית תני נזיר** – יש לשנות במשנה מלבד
 73 הזב, הזבה והיולדת גם את הנזיר החייב בקרבן שלמים, שאם שחטו
 74 בחוץ בתוך ימי נזירותו, חייב כרת לפי שראוי להקריבה בפנים בתורת
 75 נדבה.
 76 אומרת הגמרא: **דועירי קבעיה תנאי** – האמוראים שינו את גירסת
 77 המשנה על פי תירוצו של זעירי וגרסו במשנה גם 'מצורע', אולם **דרב**
 78 **ששת לא קבעיה תנאי** – האמוראים לא שינו את גירסת המשנה על
 79 פי תירוצו של רב ששת ולא גרסו במשנה גם נזיר, אלא קבעו בגמרא
 80 את תירוצו של רב ששת ש'חסורי מחסרא והכי תנאי', כלומר רבי
 81 השמיט תיבת 'נזיר' וכך דרכו של רבי במקומות נוספים.
 82 הגמרא חוזרת לעסוק במצורע שהקריב את אשמו בחוץ קודם זמנו:
 83 **אמר רבי חלקיה (דבי) רב טובי, לא שנו במשנה שמצורע ששחט**
 84 **את אשמו בחוץ קודם זמנו פטור מכרת, אלא כששחטו לשמו או**
 85 **אפילו שחטו סתם, שהרי אינו ראוי להקריבה בפנים, אכל שחטו שלא**
 86 **לשמו כגון ששחטו לשם עולה, חייב כרת, הואיל וראוי לשלא**
 87 **לשמו בפנים, כלומר שכיון שאשם שהקריבו בפנים לשם עולה הרי**
 88 **הוא כשר, לכן אם שחטו בחוץ לשם עולה חייב כרת.**
 89 מקשה הגמרא: **אי הכי** – אם כך, מן הדין היה שאם הקריבו **לשמו**
 90 בחוץ קודם זמנו **נמי ניתיב** – גם יתחייב כרת, **הואיל וראוי** להקריבה
 91 **לשלא לשמו בפנים**. מתרצת הגמרא: כדי שהאשם יהיה כשר בפנים
 92 **פעי עקידה** – צריך לעקור ממנו שם אשם ולומר בפירוש שמקריבו
 93 לשם עולה, וכל זמן שלא עקר ממנו שם אשם, הוא פסול בפנים קודם
 94 זמנו, ולכן גם בשוחט בחוץ פטור.
 95 **מתקוף לה** – הקשה על כך **רב הונא, וכי יש לה דבר שאינו כשר**
 96 **לשמו וכשר שלא לשמו** – כיצד יתכן שקרבן יהיה פסול כשמקריבו
 97 לשמו, ויהיה כשר כשמקריבו שלא לשמו. ואף ששנינו לעיל במשנה
 98 (ב.) כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן כשרים, זה דווקא בזבחים
 99 שכשרים אם נשחטו לשמן, אבל לא כשהם פסולים כשנשחטו
 100 לשמן.
 101 הגמרא תמחה על קושיית רב הונא: **ולא** – וכי לא מצאנו כדבר הזה,
 102 **והרי**

1 **מילין נמי לילין** – גם כשמקריב מחוסר זמן בפנים, צריך היה ללקות
 2 לדעת רבי שמעון, על שעבר על הלאו של 'לא תעשון', שהרי הפסוק
 3 אסר להקריב חובות לא רק בבמת יחיד אלא גם בבמת ציבור, דהיינו
 4 במשכן שבגלגל שזה ודאי נחשב לשחיטת פנים, **אלמה** – ולמה **אמר**
 5 **רבי יורא** במסכת חולין (ס) שהשוחט קרבן מחוסר זמן בפנים, אינו
 6 לוקה לפי שהתשוב העוסק באיסור הקרבת מחוסר זמן (שמות כב כט) 'כן
 7 תעשה לשרך לצאנך שבעת ימים יהיה עם אמו ביום השמיני תתנו
 8 ל', נתקו לעשה – ניתק והפריד איסור זה משאר איסורי מזבח,
 9 ולימד שאין בהקרבת מחוסר זמן אלא לאו הבא מכלל עשה, והיינו
 10 'ביום השמיני תתנו ל' ולא קודם לכן, ואין לוקים על לאו הבא מכלל
 11 עשה. אולם מאחר ולרבי שמעון יש לאו מפורש 'לא תעשון' על
 12 הקרבת מחוסר זמן, מדוע אין לוקים על לאו זה.
 13 מתרצת הגמרא: **הני מילי לרבנן** – דברי רבי זירא שאין לוקים על
 14 הקרבת מחוסר זמן בפנים, אמורים רק לשיטת חכמים שלא דורשים
 15 את הפסוק 'לא תעשון' ללאו להקרבת מחוסר זמן, אולם **לרבי**
 16 **שמעון** הסיבר שהפסוק 'לא תעשון' הוא לאו מפורש על מחוסר זמן,
 17 **הכי נמי** – אכן ילקו על הקרבתו בפנים, והשוחט בהמה לקרבן קודם
 18 שמלאו לה שמונה ימים לוקה.
 19 הגמרא מביאה תירוץ נוסף לקושיית רבי רמיה: **רב נתנן בר יצחק**
 20 **אמר פנים דגלגל לנפי שילה פהוין דמי** – הפסוק 'לא תעשון' אוסר
 21 להקריב בגלגל קרבנות חובה, וכיון שמקום הקרבתם הוא בשילה,
 22 נחשבת הקרבתם בגלגל כאילו הקריבם בחוץ קודם זמנם, נמצא
 23 שהפסוק 'לא תעשון' עוסק באיסור הקרבת מחוסר זמן בחוץ, ולא
 24 בהקרבת מחוסר זמן בפנים, ולכן לרבי שמעון אין לוקים עליו, אולם
 25 השוחט קרבן מחוסר זמן בחוץ לוקה שהרי על כך דיבר הכתוב.
 26 הגמרא מביאה דעה אחרת בענין הפסוק שרבי שמעון למד ממנו
 27 שיש לאו על הקרבת מחוסר זמן בחוץ: **רבה אמר טעמיה דרבי**
 28 **שמעון, דבתנאי רבי שמעון אמר מנין לזוכה פסח פכמת יחיד**
 29 **בשעת איפור הקמות** וכשבני ישראל היו במדבר, או כשהמשכן היה
 30 בשילה או בבית עולמים, **שהוא בלא תעשה, תלמוד לומר** (דברים
 31 טו ה) **'לא תוכל לזכות את הפסח באחד שעריך'**. ומנין שהפסוק
 32 מדבר רק בשעת איסור הבמות, הלא יכול היית לפרש שאף בשעת
 33 היתר הקמות כן, והיינו שמאחר ואין מקריבים בבמת יחיד רק נדרים
 34 ונדבות ולא קרבנות חובה, שמא מלמדנו הפסוק שהמקריב קרבן
 35 פסח בבמת יחיד עובר בלא תעשה. משיבה הברייתא: **תלמוד לומר**
 36 **– מלמדנו הכתוב 'באחד שעריך', לא אמרתי לה שלא לזכות את**
 37 **הפסח בבמת יחיד אלא בשעה שפיל ישראל נבנסין** להקריב קרבנות
 38 **בשער אחד** – בעיר אחת, כגון בשילה או בירושלים, אבל בשעת
 39 היתר הבמות שמקריבים קרבנות בכל מקום, על כך לא דיבר הכתוב.
 40 לאחר שהתבאר בברייתא שבשעת איסור הבמות יש לאו בשחיטת
 41 פסח בחוץ (בבמת יחיד), מוכיח רבה שמדובר בפסח מחוסר זמן.
 42 מבאר רבה: **אימת** – באיזה זמן ביום י"ד בניסן, נאמר בברייתא שיש
 43 לאו בשחיטת הפסח בבמת יחיד (בשעת איסור הבמות), **אי נימא** –
 44 אם נאמר שהכוונה **אחר הצות** היום כאשר הגיע זמן הקרבת הפסח,
 45 **כרת נמי מחייב** – מדוע אמרה הברייתא שיש רק לאו, הלא הפסח
 46 ראוי להקריבה בפנים והשוחט בחוץ חייב כרת. **אלא לאו** – ודאי
 47 הכוונה לשחיטת הפסח **קודם הצות** כשהפסח אינו ראוי עדיין
 48 להקריבה והוא מחוסר זמן, ומכאן למד רבי שמעון גם בשאר קדשים
 49 מחוסרי זמן ששחטם בחוץ, שעובר בלאו.
 50 דוחה הגמרא: **לעולם** – באמת הברייתא מדברת בשוחט את הפסח
 51 בבמת יחיד **לאחר הצות, ובשעת היתר הקמות קאי** – עוסקת
 52 הברייתא, למדנו שגם בשעת היתר הבמות עובר בלא תעשה אם